

Ei kenenkään pelinappula

ONKKAALA

– Sanon yhden sanan: jännittää, **Aimo Kokkola** aloitti kolmannen Omenapuun alla -tilaisuuden juontonsa.

Sitä hän ei sanonut ensimmäisellä kerralla tammikuun lopussa, jolloin suurin osa yleisöstä olisi voinut yhtyä samaan tunteeseen. Nyt palkänäläiset tietävät jo, millaista Omenapuun alla on. Tunteiden tuuletus, lämpö ja yhteenkuuluvuus ovat tilaisuuden tunnusanoja.

Siksi yleisön palautekin oli välitöntä:

– Älä valehtele!

– Ei tarvitse.

– Kaikkihan täällä on tuttuja.

Myös illan tähti oli tuttu jokaiselle joko henkilökohtaisesti tai sitten televisiosta, teatterista ja konserteista. Näyttelijä, laulaja, Uusi päivä -tähti **Inga Sulin** oli myös ensimmäinen Aimo Kokkolan Omenapuun alla -vieraista, jonka tilaisuuteen ei voinut ostaa lippuja ovelta. Kaikki oli myyty ennakkoon.

– Minua ei jännitä, kun on niin paljon tuttuja. On turvallista olla, Inga Sulin vakuutti ensimmäiseksi estradille astuessaan.

Lisää turvallisuutta toivat keppihevonen ja pehmodalmatiankoira sekä tuttu muusikkovieras, kesäpalkänäläinen tv-tähti ja pianisti **Seppo Hovi**, jolla on oma osuutensa Omenapuun alla -formaatin kehittämisessä. Lisäksi hän on

Kokkolalle ääninauhalla.

Inga Sulin myönsi olleensa lapsena rasavilli, joka otti ne selkäsaunat, joita kiltti ja tasainen isosisko ei tarvinnut. Isä – tai Kaarlo Sulin, jonka hän itsestään selvästi uskoi isäkseen, kunnes noin 60-vuotiaana kuuli asian olevan toisin – kuoli hänen ollessaan viisivuotias, joten kaupanhoitaja-äidillä oli täysi työ selvittää yksin tyttöjensä kanssa.

”Pikku-Tuotannon tyttö” Aitoon raitilta ei pelännyt lapsena sukeltaa Kankahuven lahden tukkienkeräyspaikalla massapuomin ali jäiden sekaan, eikä hän pelännyt lähteä Iltasmäkeen asti tansseihin, vaikka paluukydyistä ei ollut tietoa. Hän ei myöskään pelännyt ilmoittaa 1960-luvun puolivälissä ensimmäiselle levy-yhtiölleen irtisanovansa sopimuksen, koska ei saanut laulaa haluamiaan kappaleita.

Vaikka hän ei ole koskaan ollut julkisuushakuinen, taiteilijalle julkisuus on elinehto, ja senkin tyttö oivalsi omalla tavallaan jo pienenä. Hän tinkasi itsensä väkisin mukaan, kun Nuijantalolta tehtiin suorana radiolähetyksenä Markus-sedän lastentunti.

Hän oli silloin niin pieni, ettei itse osannut tulla linjautolta Nuijalle ilman tuttavien apua. Mutta Inga sai kosketuksen Suureen Julkisuuteen, hän pääsi sanomaan käsipäivää Markus-sedälle.

En ole koskaan pyrkinyt

Sulinin lapsuudenmuistoihin kuuluu eräs Arvo, joka oli taitava maalari, mutta piti mielellään pullon mukana työmaalla. Kun hän maalasi Sulinien kotia, tytöt kävivät välillä siirtämässä aitan kivijalkaan piilotetun pullon seuraavan nurkan taakse.

– Arvo-setä oli aina mukava ja kiltti lapsille. Ei me millään pahalla sitä pulloa piilotettu, vaan toivottiin, että setä sillä tavalla joisi vähän vähemmän, Sulin kertoi.

Jossain työpäivän vaiheessa Arvo kuitenkin nukahti, ja lasten tehtävä oli kyyditä hänet kärryillä kotiin.

– Me tuotiin Arvo-setä, mihin me se pannaan? he kysyivät kohteliaasti ovelta.

Sisältä kuului koleansävyinen vastaus:

– Kanalaan.

Mutta seuraavana päivänä Arvo palasi työmaalle ja teki siivertimellään pikkutarkan siistiä ja hyvää jälkeä.

Kotona on turvasatama

Inga Sulin ja muusikko **Juhani Ahola** ovat olleet naimisissa vuodesta 1968 asti. Nuorena solmittu avioliitto on kestänyt kuin luja köysi, joka on pitänyt vilkasta taiteilijaelämää koossa. Pari on kulkenut sinne ja tänne Suomessa ja ulkomailla, mutta pysynyt aina yhdessä.

– Mieheni tuki on ollut minulle ratkaisijan tärkeää. Inga

nen tv-tähti ja pianisti **Seppo Hovi**, jolla on oma osuutensa Omenapuun alla -formaatin kehittämisessä. Lisäksi hän on esiintynyt paljon Inga Sulinin kanssa.

Rakkaus kesäteatterissa

Hevonen ja dalmatiankoira lavastuksessa viittasivat paitsi yleisesti Inga Sulinin tunnettuun eläinrakkauteen, myös kesäteatterikesään 1985 Pyy-nikillä. Silloin Sulin näytteli kartanonrouvaa Ivan Turgenevin näytelmässä *Kuukausi maalla*, ja hänen helmoissaan piti puolalaisen ohjaajan vaatimuksesta juoksennella kolme dalmatiankoiraa.

– Sain koirat tottelemaan, kun pidin aina kädessä kuivatua kapakalaa. Se haisi hirveältä, mutta koirat rakastivat sitä, Sulin kertoi.

Samana näytelmän seurauksena hänestä tuli hevosen omistaja 17 onnelliseksi vuodeksi. Näytelmässä esiintyi myös hevosia, ja Inga Sulinin oli tapana lämmitellä yhden niistä kyljessä aina odottaessaan vuoroaan kulisissa. Kesä oli kolea ja sateinen, joten lämmittelyn tarvetta oli usein.

– Hevonen oli epäkelpo ravuri, joka olisi pantu kesän jälkeen lahttiin. Mutta enhän voi-

Inga Sulin lauloi monia muistoja elämänsä varrelta. Yksi vahvimista on Rauno Lehtisen Kevätkoivu elokuvasta *Vodkaa*, komisario Palmu.

nut antaa sille käydä niin, kun se oli lämmittänyt minua koko kesän. Siksi ostin sen lahtihin-nalla itselleni, Inga Sulin kertoi.

– Ja tällaisen tarinan sain, kun pyysin Inga kertomaan sykähdyttävimmän teatterikokemuksensa! Kuulenkin hevo-

sesta ja koirista, Aimo Kokkola nauroi.

Kertomus kuvaa hyvin Inga Sulinin elämänsä asennetta. Säteilevän, aidon ja lämpimän hahmon sisään kätkeytyy itse-päinen ja peloton oman tiensä kulkija, joka sanoo sen, mitä

ajattelee – ei sitä, mitä muut ehkä haluaisivat kuulla.

Julkisuus ei ole itsetarkoitus

– Inga kerkiää joka paikkaan, toteaa lapsuudenystävä Aimo

apua. Mutta Inga sai kosketuk-sen Suureen Julkisuuteen, hän pääsi sanomaan käsipäivää Markus-sedälle.

– En ole koskaan pyrkinyt mihinkään julkisuuden kaut-ta. Yksi asia on vain kuljettanut toiseen, ja olen niin hullunroh-kea, että tartun aina kaikkeen. Vaikka sitten joudunkin teke-mään hirveästi työtä opetelles-sani uusia asioita, Sulin nauroi.

Arvo-sedän opetus

Ne jotka ovat tunteneet Inga Sulinin äidin, sanovat tyttärtä hänen kaltaiseksi. Positiivinen, ennakkoluuloton, avarakatseinen – sanat kuvaavat molempia yhtä hyvin.

Sulin myös kasvoi ympä-ristössä, joka opetti tiettyä avarakatseisuutta. Aitoossa oli tiivis kyläyhteisö, jossa kaikki katsoivat paitsi omiensa, myös toisten lasten perään. Mutta oli sellaistaikin suvaitsevaisuutta, jota nykypäivä vieroisi.

Lapsena Aimo Kokkola rehvasteli kavereilleen sillä, että hänen isoveljensä tietää Inga Sulinin. Viisikymmentä vuotta myöhemmin Sulin on yhä tähti, jonka kaikki haluaisivat tuntea.

Pari on kulkenut sinne ja tänne Suomessa ja ulkomailla, mutta pysynyt aina yhdessä.

– Mieheni tuki on ollut minulle ratkaisevan tärkeää, Inga Sulin sanoi.

Kun Aimo Kokkola kysyi, mikä olisi hänen elämänsä turvasatama, paikka, joka rauhoittaa ja johon aina haluaa palata takaisin, hän vastasi epäroimät-tä: koti.

Toinen elämän tasoittava tekijä on ollut jalkahoitajan ammatti, jonka Inga Sulin hankki nuorena, ja jota hän on harjoittanut kaiken aikaa näyttelijänuransa ohella.

– Erityisesti vanhusten pa-rissa tehty hoitotyö on ollut todellinen elämäni korkeakoulu. Siinä olen oppinut vuorovaikutusta, olen saanut puhua viisaiden ihmisten kanssa ja olen oppinut arvostamaan heitä, Sulin sanoi.

Koska hänellä oli toinen am-matti, hänen ei tarvinnut ottaa kiinnitystä mihinkään teatte-riin. Hän näytteli mielellään – mutta ei halunnut antautua pelkästään sille, koska oli myös musiikki. Hän ei antautunut kenenkään pelinappulaksi.

– En minä tarvitse julkisuutta. Haluan tehdä sellaista, mistä nautin, Inga Sulin sanoi.